

omhandlede. Post til at forsvinde og derved faae den paagjældende Uregelmæssighed bragt i Orden igjen. Det kan imidlertid ganske vist være en vanskelig Sag at anwise den nødvendige og rigtige Maade, hvorpaa Sagen kan blive bragt i Orden igjen, uden at der gjøres Ansvar gjældende. Men netop forsaavidt der kan være Tale om at gjøre Ansvar gjældende ligeoverfor den Maade, hvorpaa der er blevet forholdt med Anvendelsen af Bevillinger, er det af den allerførste og meest gennemgribende Betydning, at der først fra de competente Myndigheders Side foreligger Erklæring om, at Sagen har været regnskabsmæssig behandlet, og at man har fundet, at Udgiften ikke kan passere. Jeg mener derfor, at ethvert Forsøg paa at gjøre Ansvar gjældende først bør komme frem, efterat dertil sigtende Behandlinger have fundet Sted og saadanne Erklæringer foreligge. — Jeg maa dernæst nedlægge en bestemt Indsigelse mod en Sætning, som er bleven fremsat idag, som er altfor farlig, naar den fremsættes i en saadan Almindelighed som den, hvori det skete, og det er den, at det, naar Pengene engang ere brugte, slet ikke nytter, at vi røre mere ved Sagen. Skulde dette forstaaes saaledes, som om det kun gjaldt om at faae de paagjældende Skiltinger eller Dalere eller, jeg vil endog saa sige, Millioner tilbage, saa maa jeg fremhæve, at Sagen i Virkeligheden stiller sig ganske anderledes. Jeg maa formene, at det, selv hvor det er nok saa givet, at Pengene ere borte og ikke kunne komme tilbage, kan have den allerførste og mest gennemgribende Betydning, om Sagen bliver alvorligt belyst, for at, om jeg saa maa sige, den moralske Virkning kan blive tilbage. Dette er overordentligt vigtigt, og det er meget mere værd end at faae restitueret en større eller mindre Udgift, ja endog saa end at faae Millioner tilbage. At opnaae dette Sidstnævnte, er der saa dog vistnok Ingen, der tænker paa; der kunde jo sædvanligt høist blive Tale om en Bøde eller Skigt.

Da jeg nu er bleven bragt til at udtale mig, skal jeg iøvrigt dog endnu tilføie et Par enkelte Ord. Jeg kan da ikke Andet end næsten finde det at være en Pligt for mig, der saa overordentligt ofte har været i det Tilfælde, at maatte gjøre Indvendinger og Ind-

sigelser og fremkomme med Klager over den Maade, hvorpaa disse Forhold behandlede, nu ogsaa til Gjengjæld at udtale min Anerkendelse af og min Tilfredsstillelse ved at see de virkelig alvorlige Bestræbelser, der i den foreliggende Revisionsbehandling ere gjorte for at skaffe Klarhed tilveie med Hensyn til den Paragræf, der meest har været under Omtale, nemlig den, der angaaer Krigsministeriets Regnskabsvæsen. Jeg troer ganske sikkert, at Enhver, der vil offere denne Sag en noget mere indgaaende Opmærksomhed, vil erkende, at den Maade, hvorpaa Statsregnskabsbets § 12 — hvis jeg ikke huffer Feil — er bleven behandlet af Statsrevisionen, fortjener al mulig Anerkendelse. Dermed vil jeg ikke sige, at der er opnaaet Alt, hvad der kunde opnaaes; men det bør herved billigtvis komme i Betragtning, at det ærede Medlem af Statsrevisionen, som har havt denne overordentligt vanskelige Paragræf til Behandling, saavidt jeg veed, for første Gang har havt Leilighed til at beskæftige sig med et saadant Spørgsmaal. Desto mere fortjener denne hans Behandling at møde Anerkendelse, naar der overhovedet her i Thinget tales om Sagen. Der er ganske vist endnu en Mængde Punkter i Statsregnskabet, som man paa en Maade med Forundring seer slet ikke ere blevne berørte. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa det famøse Bantserkøb, hvis Kjøb ligger indensfor denne Periode, men jeg vil blot sige, at man dog kunde ønske nogen Oplysning om Noget, der i den Grad har været uheldigt, og som endnu synes saa uoplyst og dunkelt; det er jo saaledes, som ærede Medlemmer ville erindre, blevet fremsført paa et andet Sted, at man, dengang da man her besluttede sig til at lade den Agent, som Regjeringen havde overdraget at foretage det endelige Kjøb, afgaae til Glasgow for at afflutte Contracten, allerede vidste i London, at Skibet ikke kunde gaae ud. Jeg siger atter, at, hvormeget det end er vist, at de medgaaede Millioner ere tabte, saa er det dog, efter den Maade, hvorpaa jeg betragter saadanne Spørgsmaal, af ikke ringe Betydning, at man, saader Forhold som dette fuldkomment opklarede, fuldkomment oplyste. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke dvæle ved dette enkelte Forhold og overhovedet slet ikke komme